

SATUL ROMÂNESC CREȘTE ȘI PROSPERĂ PE TEMELIA MARILOR PRODUCȚII, A MARI PROPRIETĂȚI SOCIALISTE

Este de neconceput să gîndim că s-ar fi putut realiza marile progrese în agricultura românească fără sectorul socialist de stat și cooperatist, că am fi putut obține creșterea puternică a producțiilor și să ajungem, în satele și unitățile care au pășit acum 40 de ani printre primele pe calea cooperativizării, la producții de 8000–9000 kg grîu și orz la hectar, de peste 20000 pînă la aproape 30000 de kg de porumb șiuleți la hectar! Înseși aceste rezultate demonstrează cu puterea faptelor, a realităților superioritatea și justetea organizării socialiste a agriculturii în țara noastră!

NICOLAE CEAUȘESCU

O POLITICĂ AGRARĂ ȘTIINȚIFIC FUNDAMENTATĂ, CONSECVENT APLICATĂ

Dezvoltarea accelerată a agriculturii noastre socialiste, înzestrarea și modernizarea acesteia, care a avut drept rezultat creșterea puternică a producțiilor și a eficienței întregii activități, atestă justetea politicii agrare a partidului nostru, superioritatea proprietății socialiste în agricultură. Succesele înregistrate de agricultură sînt cu atât mai elocvente, cu cît s-a pornit de la o situație specifică a agriculturii și satului românesc.

Acele condiții economice aparte ce dominau mediul rural românesc, caracterizate prin lichidarea tirzie la proprietății moșiei, un sistem de exploatare rudimentară a pămîntului, o bază tehnică de un nivel foarte scăzut, au imprimat și dezvoltării generale a satului trăsături specifice stării de înapoiere a agriculturii: dispersare și fărîmîtare, lipsa în foarte bună măsură a dotărilor proprii unui trai civilizat, satul românesc fiind „aureolat” mai ales de sărăcie. O anumită structură economică deficitară, în care de-a lungul timpului au lipsit practic o industrie și o bază tehnică adecvată, a condus în fapt la teza și la lozincă atît de mult vînturată a „României ca țară eminentă agrară”, vrînd să se spună prin aceasta că vocația românilor este cea de agricultor, dar aproape exclusiv de agricultori săraci. Este vorba de o concepție cu reminiscențe întinse chiar în anii de după eliberare, în primul rînd în străinătate, dar chiar și la unii politicieni cu vederi înguste sau cu interese de grup ori de clasă care îndemnau spre această opțiune.

Dar țara „eminentă agrară” — cu o populație activă în agricultură de peste 6 milioane de persoane (adică peste 75 la sută din totalul populației active) — România antebelică abia dacă producea 10 milioane de tone de cereale, folosind pentru aceasta peste 7,5 milioane hectare de teren arabil, practicînd în multe cazuri monocultura sau tradiționala rotație grîu-porumb. Fapt este că o țară „eminentă agrară” cunoștea un randament al producțiilor mult inferior unor țări cu condiții agropedoclimatice mai slabe, tocmai pentru că lipsea suportul fundamental — capaci-

tatea de a practica o agricultură bazată pe introducerea cuceririlor științei, pe aplicarea unor tehnologii de înalt randament, de a promova soiuri de înaltă productivitate, adaptate condițiilor noastre — și pentru că (fără a ignora în nici un fel marea experiență a românilor în agricultură) nu dispunea de oameni cu o calificare care să permită aplicarea tehnologiilor superioare. În primul rînd, lipsa de cadre de specialiști, de ingineri agronomi, lipsa de diversificare a profesoriilor, chiar în pofida faptului că școala agricolă românească, cercetătorii în acest domeniu reprezentați prin savanții patrioți legați de glie și de destinele satului și ale țării au adus contribuții remarcabile în diferite ramuri ale științelor agricole.

De la această realitate s-a pornit la organizarea pe baze noi, socialiste a acestor ramuri, a satului românesc în ansamblul său. A revenit partidului nostru misiunea, în cadrul strategiei de dezvoltare a economiei, de a defini rolul și locul agriculturii în ansamblul dezvoltării economico-sociale a patriei în noua perioadă istorică în care ne aflăm. Transformarea satului românesc a început în primăvara anului 1945 prin înființarea reformei agrare, în urma căreia practic a fost desființată moșieria ca clasă, milioane de țărani devenind stăpîni ai pămîntului muncit din totdeauna de ei. Ceea ce se cuvine subliniat în mod deosebit în desfășurarea acestui proces este claritatea liniei politice agrare a partidului nostru și consecvența cu care s-a acționat pentru înființarea ei. Treceam la transformarea socialistă a satului s-a făcut prin adoptarea măsurilor pe care timpul și condițiile de atunci le permiteau, partidul și statul nostru făcînd eforturi deosebite pentru înzestrarea tehnică a agriculturii și desfășurarea unor ample lucrări hidroameliorative. Principiul fundamental care a călăuzit vasta activitate politico-organizatorică pentru transformarea socialistă a satului a fost cel al convergerii și înțelegerii de către milioanele de mici producători agricoli că este în interesul lor, al întregii societăți să se unească mijloacele de producție, pămîntul

în primul rînd, să treacă la proprietatea cooperatistă, care, împreună cu proprietatea de stat din agricultură, reprezintă temelia trînică a dezvoltării și modernizării acestei ramuri a economiei naționale, a creșterii bunăstării generale a poporului.

A fost un proces greu, etape dificile de străbătut pînă ce țînăra industrie constructoare de mașini s-a dotat și a devenit capabilă să înzestreze agricultura cu tot ceea ce avea aceasta nevoie. Iar acum se poate afirma cu argumentul faptelor că una din marile înfăpturi ale poporului nostru în anii socialismului, sub conducerea partidului, o constituie fîurirea unei agriculturii socialiste moderne, cu randamente deosebit de înalte și eficiență în continuă creștere, bazată pe forma cea mai înaltă de proprietate, pe o tehnică și tehnologie înaintate, în permanentă perfecționare.

În mod cu totul deosebit se disting în evoluția acestei ramuri transformările înnoitoare pe care le-a cunoscut agricultura în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al P.C.R., moment istoric de referință care a marcat o cotitură radicală în dezvoltarea și modernizarea agriculturii noastre socialiste. După Congresul al IX-lea al partidului, din inițiativa și în lumina concepției tovarășului Nicolae Ceaușescu, au

fost reconsiderate locul și rolul agriculturii, trecîndu-se în mod ferm la lichidarea unor tendințe manifestate în primii ani ai construcției socialiste, de subapreciere a acestei ramuri, acționîndu-se ca ea să devină efectiv o componentă esențială a economiei naționale, să aducă o contribuție sporită la creșterea avuției naționale. În această nouă strategie de dezvoltare se poartă amprenta gândirii secretarului general al partidului gîsim conturate cu mare limpezime principalele direcții de creștere economică a acestei ramuri, precum și teze fundamentale privind realizarea unor proporții optime între industrie și agricultură printr-o politică de dezvoltare mai accelerată a agriculturii, definirii conceptului de nouă revoluție agrară și a căilor de înfăptuire a acesteia. Îmbogățind acest concept cu teze și idei noi, secretarul general al partidului a formulat cerința de a reconsidera în mod revoluționar teoria și practica dezvoltării intensive a agriculturii, acționînd pentru realizarea unui echilibru dinamic între industrie și agricultură, astfel încît aceasta prin nivelul înalt de productivitate să-și aducă o contribuție mereu mai mare la satisfacerea cerințelor de consum ale populației, a altor necesități ale economiei naționale.

PROPRIETATEA SOCIALISTĂ A RODIT PRIN MARILE INVESTIȚII MATERIALE ȘI DE MUNCĂ

Astăzi, cînd avem în față tabloul impresionant al transformării pe care le-a cunoscut agricultura noastră în anii ce au trecut de la începutul procesului de socializare, și cu deosebire în anii de după Congresul al IX-lea al partidului, este limpede pentru oricine că fîurirea și generalizarea proprietății socialiste în agricultură au avut o importanță vitală nu numai pentru destinele satului românesc, ci și pentru întreaga economie națională. După cum aprecia secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, „fără realizarea unei dezvoltări unitare, pe baze socialiste a întregii economii, deci și a industriei și a agriculturii, nu am fi putut obține marile realizări pe care le avem astăzi. Deci fără organizarea agriculturii pe baze socialiste de stat și cooperatiste nu am fi putut obține nici marile realizări din agricultură, dar nici remarcabile înfăpturi în dezvoltarea generală a patriei”. Este o realitate relevantă că numai existența proprietății socialiste a făcut posibilă largă și puternică mecanizare a agriculturii, extinderea chimizării, aplicarea cuceririlor științei, desfășurarea unor programe vaste în scopul îmbunătățirii calității pămîntului și creșterii fertilității lui, realizarea noilor sisteme de irigații. Toate aceste înfăpturi constituie încă una din strălucitele confirmări ale justitei politicii partidului nostru, rezultat al aplicării creatoare a principiilor socialismului științific la condițiile concrete din țara noastră.

● Astăzi, în proprietatea socialistă de stat și cooperatistă se află circa 95 la sută din suprafața arabilă a țării.

● În proprietatea socialistă se află majoritatea covârșitoare a bazei tehnice și materiale de care dispune agricultura românească: peste 165000 tractoare, circa 6100 combine autopulsoare, precum și un impresionant număr de mașini și utilaje moderne.

DEMONSTRAȚII CONVINGĂTOARE ALE MARILOR POSIBILITĂȚI

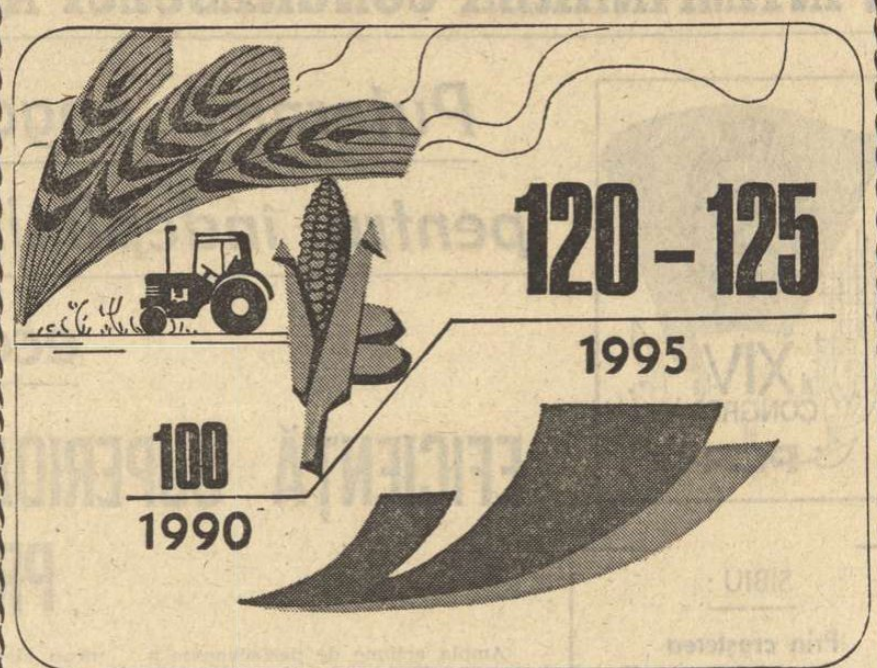
Peste 60 milioane tone cereale în 1989, adică de 12 ori mai mult decît în anul 1950. Este un salt care ilustrează nu numai o creștere cantitativă, ci mai ales schimbările fundamentale, revoluționare survenite în dezvoltarea agriculturii, a satului românesc, în însăși viața țărănimii noastre. Se poate afirma cu îndreptățit temei că anul agricol 1989 a fost anul în care agricultura românească începe să-și demonstreze cu adevărat marile ei posibilități. „Putem spune — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită cu prilejul sărbătoririi „Zilei recoltei” — că avem o agricultură modernă, înaintată, responsabilă noilor cerințe ale științei în toate domeniile! Aceasta a dus la realizarea unei producții de cereale de peste 60

● Politica de intensificare continuă a producției agricole în vederea creșterii randamentelor în producția vegetală și animală s-a materializat în anii construcției socialiste în alocarea unor fonduri de investiții de circa 666 miliarde de lei, din care 602 miliarde lei după 1965.

● Incontestabil, opera de transformare a naturii se înscrie ca una dintre cele mai impresionante înfăpturi ale poporului nostru în ultimii 45 de ani. România dispune astăzi de o suprafață amenajată la irigații de circa 375000 hectare, realizată în majoritatea ei covârșitoare în anii de după Congresul al IX-lea al partidului.

Faptul esențial ce trebuie subliniat este că marile progrese pe care le-a înregistrat agricultura noastră sînt rezultatul unor ample și tot mai sustinute programe de investiții pentru dezvoltarea bazei tehnico-materiale a acestei ramuri, prin creșterea gradului de mecanizare și chimizare, realizarea unor vaste lucrări de îmbunătățiri funciare, modernizarea zootehniei, a celorlalte sectoare. Tocmai în această constă esența experienței politicii agrare a partidului nostru, în sensul că proprietatea socialistă și-a dovedit viabilitatea prin aplicarea consecventă a principiilor socialiste care stau la baza dezvoltării acesteia, politică susținută printr-un uriaș efort de investiții. „Proprietatea socialistă este foarte importantă, proprietatea cooperatistă este hotărîtoare, dar numai aceasta nu este suficientă — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu. Fără a alocă mijloace uriașe — așa cum am procedat în irigații, în îmbunătățiri funciare, în creșterea fertilității solului, în mecanizare și chimizare și în alte lucrări de bază — nu se pot obține producții bune!”

milioane tone — grîu, orz, porumb și cereale — ceea ce reprezintă, practic, aproape 3 tone de cereale pe locuitor. Aceasta înseamnă marea victorie a revoluției agrare, a socialismului în agricultură. Și ceea ce se impune cu deosebire atenției, și ce trebuie, de fapt, reținut ca a realizare de excepție, este procesul de apropiere într-un ritm relativ rapid a producțiilor din marea majoritate a unităților agricole de producție de vîrf ale agriculturii noastre. Dacă pînă anul trecut numărul unităților care obțineau producții la nivelul cerințelor noii revoluții agrare era de 300, în 1989 toate județele au realizat producții de peste 6000 kg grîu la hectar, respectiv 24000–25000 kg porumb șiuleți la hectar.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE (în procente)

AGRICULTURA ÎN VIITORUL CINCINAL

Trăsătura definitorie pentru noua etapă de dezvoltare a agriculturii, prefigurată de proiectul Programului-Directivă și Tezele pentru Congresul al XIV-lea al partidului, o constituie accentuarea puternică a laturilor de dezvoltare intensivă. În acest context, introducerea largă în producție a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii agricole, generalizarea tehnologiilor avansate și a metodelor moderne de lucrare a pămîntului, întărirea preocupării pentru folosirea deplină, conservarea și ridicarea potențialului productiv al întregului fond funciar, creșterea nivelului de cunoștințe și a pregătirii profesionale a tuturor categoriilor de oameni ai muncii din agricultură, alături de îmbunătățirea organizării muncii și a producției, întărirea ordinii și disciplinei și preocuparea pentru sporirea rentabilității în toate unitățile agricole, reprezintă direcțiile de acțiune prioritare ce vor jalona dezvoltarea întregii agriculturii în cincinalul viitor. Vor fi continuate cu fermitate acțiunile menite să asigure conservarea și ridicarea potențialului productiv al întregului fond funciar, suprafața amenajată pentru irigații urmînd să ajungă în 1995 la 6 milioane hectare, în timp ce suprafețele pe care vor fi efectuate lucrări de prevădînd și combatere a erodării solului și excesului de umiditate vor totaliza 3,7 milioane hectare. Obiectivele de perspectivă ale noii revoluții agrare în cincinalul viitor sînt obținerea unor producții de 10–12 mii kg grîu, orz, ovăz, orez la hectar, 30–40 mii kg porumb șiuleți, precum și producții mult sporite la sfeclă de zahăr, soia, floarea-soarelui, cartofi, fasole, în, legume, fructe și struguri. Sarcini deosebit de complexe sînt prevăzute pentru dezvoltarea puternică a zootehniei, sector ce dispune de mari posibilități pentru sporirea efectivelor, și cu deosebire a producției animale.

În centrul procesului de înfăptuire a noii revoluții agrare, ei revenîndu-i un rol determinant în acțiunea de intensificare și modernizare a agriculturii prin accelerarea introducerii progresului tehnic și tehnologic în producția agricolă. Sarcinile deosebite de mari ce revin agriculturii în viitorul cincinal evidențiază cerința ca știința agricolă să se implice mai activ și eficient în soluționarea tuturor problemelor pe care le ridică înfăptuirea obiectivelor noii revoluții agrare în noua etapă de dezvoltare intensivă a agriculturii românești.

BUNĂSTAREA ȚĂRĂNIMII — ÎN PAS CU PROFUNDELE PREFACERI ÎNNOITOARE

Ce influențe au avut și cum se răsfrîng în viața satelor toate aceste transformări cantitative și calitative din agricultură? Iată cum explică tovarășul Anghel Mireasa Dan, președintele C.A.P. Grîndu-Ialomîta, unul din cei mai autorizați oameni din agricultură, aceste schimbări de esență.

— Creată în urmă cu patru decenii, Cooperativa Agricolă de Producție Grîndu se numără de mulți ani printre unitățile agricole de referință din țară și din județul Ialomița, ea impunîndu-se prin recoltele și producțiile obținute în sectorul vegetal și în zootehnie. Cît erau de „bogați” țărăni din Grîndu în 1950, anul înființării unității, o spun documentele contabile existente la arhivă. Am pornit la drum cu un inventar ce cuprindea 7 cai, 5 căruțe, 10 pluguri, 3 borcane, 5 prașitori, seceri, coase, sape, furci și greble; în sectorul zootehnic erau 25 de taurine, 114 ovine, 5 porci și 114 păsări. Producțiile realizate în sectorul vegetal erau la nivelul agriculturii din acei ani: 500 kg grîu la hectar, 400 kg porumb, 492 kg floarea-soarelui și 11768 kg sfeclă de zahăr. Dacă ar fi să comparăm producțiile obținute în ultimii ani cu cele realizate atunci, rezultă că ele au crescut de 15–20 de ori la principalele culturi. Realizăm recolte pe care pe drept cuvînt părinții noștri nu și le puteau închipui, dar nici noi cei care măsurăm producțiile obținute la un hectar de grîu și porumb nu în tone, ci în saci. O dată cu creșterea producțiilor din sectorul vegetal, s-a dezvoltat puternic și zootehnia. Dacă în 1951 valoarea producției globale din zootehnie a fost de 70000 lei, în acest an ea va depăși 32 de milioane. De fapt, pe ansamblul cooperativelor, în acest an vom realiza o producție globală de peste 71 milioane, din care 34 milioane din sectorul vegetal și peste 5 milioane din activitatea industrială.

Toate aceste realizări s-au răsfrînt nemijlocit asupra nivelului de trai al oamenilor, asupra bunăstării întregului sat. Cooperativa noastră este în fapt „fabrica” satului, și aici muncesc majoritatea locui-

torilor săi. În ultimii 25 de ani, în anii care au cunoscut largi deschideri după cel de-al IX-lea Congres al partidului, în satul Grîndu s-au construit 600 de case noi, o școală cu 8 săli de clasă, cu laboratoare, și o sală de sport, un centru de creație și cultură socialistă „Cîntarea României”, un complex comercial format din două supermagazine, apartamente pentru specialiști, un modern oficiu P.T.T.R. și o agenție C.E.C. Străzile principale au parca carosabilă asfaltată și 8 km de trotuare din beton. În comună există și 100 autoturisme proprietate personală a membrilor cooperativelor. Aparatele de radio, televizoarele, aragazurile, mașinile de spălat și celelalte bunuri de uz gospodăresc, electrotehnice sau mecanice nu reprezintă noutate pentru nici o gospodărie. Sîntem conștienți că această bunăstare o datorăm constituției și statului nostru, stăruinței cu care secretarul general al partidului a acționat pentru dezvoltarea satului românesc. Iată de ce susținem și noi din a-dincul inimii și cu toată dragostea re-a-legerii iubitului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Congresul al XIV-lea, în funcția supremă de secretar general al Partidului Comunist Român, avînd convingerea fermă că această opțiune este de fapt opțiunea care va asigura satului românesc un viitor luminos.

Aceste prefaceri se regăsesc la scara națională, practic, în fiecare comună, în fiecare sat. În esență, experiența dezvoltării socialiste a țării noastre demonstrează puternică relație de influențare reciprocă ce există între fîurirea noii agriculturii socialiste moderne, de tip intensiv, și dezvoltarea generală a mediului rural. Satul românesc a cunoscut o dezvoltare și o reînnoire spectaculoasă, îndeosebi în cursul ultimelor două decenii și jumătate, adică tocmai în perioada de vîrf a progresului agriculturii.

● Astăzi, mai mult de două treimi din populația rurală trăiește în case noi, la sate construindu-se în anii socialismului peste 2,2 milioane de case, precum și un număr impresionant de blocuri moderne din fondurile statului pentru diferite categorii de muncitori, specialiști, cadre din învățămînt și personal sanitar.

● În sate funcționează peste 12300 de școli generale și licee, aproape 10000 de grădinițe, 7900 așezăminte culturale, 4900 cinematografe și mai mult de 11000 biblioteci.

● Din inițiativa și sub îndrumarea directă a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a început, în urmă cu mai bine de două decenii, înfăptuirea vastului proces de modernizare a tuturor localităților rurale, operă care, printre altele, a avut ca rezultat ridicarea unui număr de circa 80 localități rurale la nivelul de dotare și organizare care le-a permis să intre în rîndul noilor orașe agropedoclimatice.

